

În așteptarea Mirelui

„O, de Te-ar dori oamenii așa cum zic că Te așteaptă!”

O predică neobișnuită

„Există și astăzi predici care vin de sus!”

„De data aceasta, aș dori să vorbesc bisericii despre un adevăr foarte trist care, deși contestat încă de mult timp, nu am crezut să devină vreodată subiectul predicii mele...”

Așa își începuseră vorbirea, în prima duminică a noului an, pastorul Teofil Bunea. Vocea sa, trăsăturile feței îmbătrânite, gesturile și mișcărilor nespuse de lente din această dimineață, toate contribuiau la creșterea curiozității și a nerăbdării ce stăpânea tot mai mult sala arhiplină, pentru a afla subiectul și desfășurarea celor despre care – așa cum anunțase vorbitorul – nu se mai vorbise până acum în biserică.

„Credincioșii noștri se bucură și chiar se mândresc că nu mai sunt ca ceilalți oameni” – continuă vorbitorul, în același ritm calm – „că nu mai merg la același potop de plăceri ca odinioară, că acum, dimpotrivă, vin la adunare, și încă destul de des, poate, că se roagă, citesc din Biblie, cântă spre slava lui Dumnezeu. Poate fi ceva mai frumos ca aceasta? Dar unii – mulți dintre cei care mă ascultă – vor spune mai mult: că ei nu dau uitării binefacerea, iubirea de frați și dragostea de oameni, că ei compătimesc pe toți semenii care nu-L slujesc pe Domnul; într-un cuvânt, îi deplâng pe toți cei care...nu sunt ca ei! Da, tuturor acestora aș dori să le vorbesc în această zi – celor ce sunt, sau celor ce se consideră, cu satisfacție, etalonul creștinismului...”

În sală se făcuse o liniște de mormânt. Chiar și copiii simțeau că se petrece ceva deosebit în casa de rugăciune. Și atunci când copiii priveau la amvon ca și cei mari, înseamnă că Îngerul lui Dumnezeu s-a coborât acolo. În adevăr, Duhul lui Dumnezeu coborâse din nou pentru a pune cărbuni aprinși pe buzele

vestitorului Evangheliei.

Tânărul Viorel, care avea întotdeauna câte ceva de comentat cu amicul său Andrei, din ultimul rând, unde se așezau parcă înadins pentru scopul acesta – de data aceasta, nu-și mai lua ochii de la buzele predicatorului. Poate ați trăit și dumneavoastră, ca oricare ascultător, clipele când vi s-a părut că cel ce vorbește spune cuvintele prea încet sau prea rar, când, așteptând cu nerăbdare urmarea sau sfârșitul, vi se încordau toți mușchii iar inima bătea mai tare.

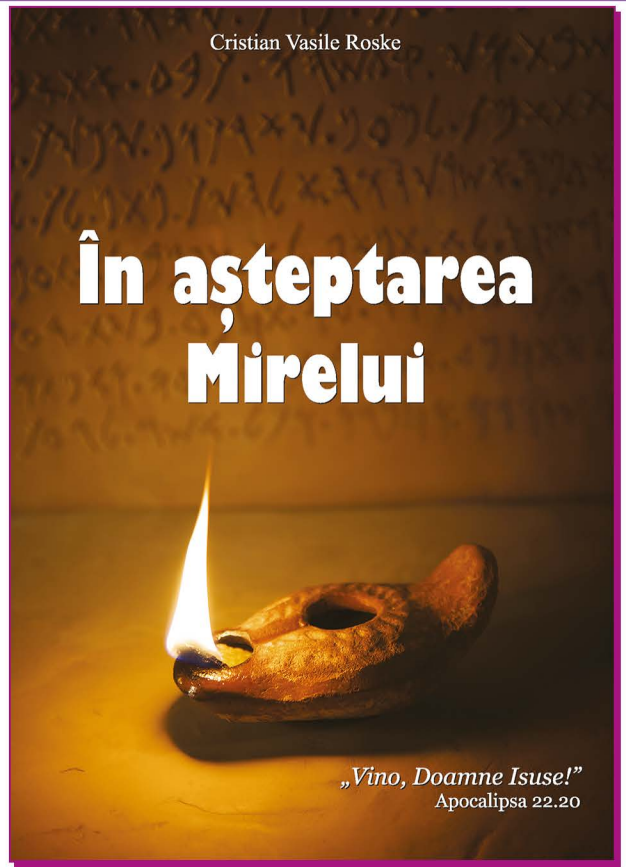
Fratele Săndulescu, profesorul prea mândru de pregătirea și cunoștințele lui – omul pe cât de mic la statură, pe atât de mare în ochii celor ce caută înțelepciunea – dar care, nu știu din ce motive, nu se obosea niciodată să urmărească predicile – răsfoind cartea de cântări în timpul evanghelizării și Biblia în timpul cântărilor comune – era, de data aceasta, numai ochi și urechi. Asculta cuvânt cu cuvânt, poate fără să vrea, ca și cum nu ar fi fost același vorbitor pe care îl desconsiderase de atâtea ori.

Dumnezeu este autorul predicilor noi, puternice și pătrunzătoare. Ferice de predicatorul care beneficiază de operele Sale și capătă harul de a le transmite oamenilor. Și mai ferice de oamenii care se află sub ploaia binecuvântată a mângâierilor Sale, a învățăturilor și mustrărilor care vin de sus.

„Subiectul meu de astăzi se rezumă la un singur cuvânt. Un cuvânt simplu și cunoscut de toți: OBIȘNUINȚA. Da! Numai atât! Vreau să vorbesc despre trista realitate a creștinismului de astăzi: despre obișnuința de a merge la biserică, obișnuința în rugăciune – într-un cuvânt obișnuința de a fi creștin.

Cristian Vasile Roske

În așteptarea Mirelui

„Vino, Doamne Isuse!”
Apocalipsa 22.20

Poate, încă, nu înțelegeți bine ce vreau să spun. Nu înțelegeți așa cum nici eu nu aș fi priceput, dacă eram în locul dumneavoastră. Când se ridică un predicator la amvon, ascultătorii caută să întrezărească de pe fața lui, să ghicească în ochii lui, mesajul divin, subiectul și textul biblic, ce le va fi dăruit în ora de evanghelizare. Dar câți, urmărind chiar și degetele ce răsfoiesc paginile Sfintei Scripturi pentru a deschide la locul hotărât, pot preciza ținta vorbirii? Vă mărturisesc sincer, că nici eu nu am știut că acesta va fi subiectul meu pentru astăzi, dacă m-ați fi întrebat ieri ce urmează să vorbesc în prima duminică din acest an, v-aș fi spus cu toată siguranța: „Pilda smochinului neroditor”. Nu vă mirați. Același subiect de anul trecut. Și același text de acum doi ani. Aceeași pildă și aceleași învățături de când am venit eu și de când ați venit dumneavoastră aici. Da, există o „obișnuință” și în predică, aceea de a spune mereu același lucru, în același fel, în același loc și acelorași oameni. Ce poate fi mai ușor unui predicator ca aceasta?

Dar în această dimineață, de altfel cu nimic deosebită de toate celelalte dimineți friguroase de la începutul anilor ce

(continuare în pag. 18)

Există în această povestire unele asemănări cu evenimente petrecute undeva, cândva și cu persoane a căror nume au fost schimbate.

(urmare din pag. 7)

au trecut, așa cum va trece și anul acesta, cineva parcă mi-a deschis ochii. Ajungând, pentru ora de rugăciune, la adunare – goală în acel moment, precum sunt adunările de dimineață pe vreme friguroasă – am îngenunchiat alături de câțiva bătrâni și am stat de vorbă cu Domnul. L-am întrebat pe Învățător unde sunt cei care au ascultat anul trecut pe vremea aceasta „pilda smochinului neroditor”, cei care în rugăciunile lor de atunci, ca și în cele din ajunul acestui an, au jurat, în felul lor, devotament și prețuirea clipelor petrecute în casa Domnului?

Am început să înțeleg ce înseamnă să trăiești o viață formală de creștin. Mi-am dat seama că tot așa de formale erau și predicile mele, și cât de vinovat mă făceam pentru lucrul acesta înaintea lui Dumnezeu și în fața bisericii.

Nu mă mir dacă majoritatea se ocupa cu altceva în timp ce eu vorbeam despre lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu. Chiar și cele mai sfinte aspecte pot să rămână fără efect dacă Cerul nu dă cuvinte, și cuvintelor putere!

De aceea, predica de astăzi mi se potrivește în mare măsură și mie. Aș spune chiar: mai mult, mie. Și predicatorii au nevoie de predici! Și pastorii trebuie să se pocăiască! Și cea mai bună și desăvârșită predică este cea care se adresează tuturor, chiar și celui ce vorbește!

Trebuie să mărturisesc, cu multă mâhnire, că am căzut și eu, alături de dumnea-voastră, în capcana periculoasă a formalismului. Dumnezeu să ne scape, cât mai e timp, căci iată, diavolul rânjește, așteptând clipa hotărâtă ca să se năpustească asupra prăzii.”

Oprindu-și vorbirea pentru o clipă, pastorul se lăsă încet pe scaunul din spațiile amvonului. Părea foarte obosit. Ade-seori, predicatorul este ca o lumânare care se consumă văzând cu ochii și arde în același timp din amândouă părțile.

Niciodată nu se așezase în timpul predicii fratele Bunea. Dar tot niciodată nu vorbise în felul acesta...

Dirijorul Cristache, căruia nu putea și nu trebuia să-i scape niciodată nimic din tot ce se vorbea sau se discuta în adunare și era nou, interesant sau „original”, cum obișnuia el să spună – acest tânăr de abia 18 ani, dar nespuse de setos după cunoștințe, și de aceea, bineînțeles, adoratul fratelui Săndulescu – scormoni în grabă în geanta mare, pe care o purta totdeauna cu el, chiar dacă nu avea nimic

înăuntru și, deschizând caietul de „Însemnări și cugetări”, începu notările.

Pastorul se ridicase din nou la amvon: „Mulți dintre cei care mă ascultă iubesc adunarea noastră; ei nu lipsesc, vin regulat, chiar dacă nu sunt aici de la început și nu stau până la sfârșit. Și asta, duminică de duminică, luni și ani de zile. Dar, voi, care nu lipsiți niciodată, v-ați întrebat vreodată în ce măsură v-ați și îndreptat în urma celor auzite? Câți din această sală, care au ascultat duminica trecută predica despre răscumpărarea vremii, au folosit mai chibzuit timpul, măcar în ziua aceea sau în săptămâna aceasta, prima a anului nou? Ați calculat vreodată cum vă împărțiți timpul zilnic, așa cum calculați împărțirea banilor? Ce faceți voi cu orele? Le numărați să treacă mai repede sau mai încet? Unui credincios nu îi este permis să se plângă de plictiseală. Timpul este materialul din care cel credincios poate să construiască, fie ceva trecător, fie ceva veșnic.

Dar despre aceste lucruri ar fi trebuit să vă vorbesc duminica trecută. Așa se întâmplă de obicei: abia după ce predicatorul își încheie vorbirea și se retrage, își aduce aminte de tot ce mai trebuia spus. Și câte aș putea adăuga astăzi la predicile mele din trecut!

V-am vorbit în decursul anilor despre dragoste și credință, despre pocăință și judecată. Uneori v-am laudat, alteori v-am speriat. În ce măsură v-au ajutat toate acestea? Eu nu am văzut și nu văd nimic schimbare în viețile voastre. Dar voi, voi vedeți ceva?

Dacă vă întreabă cineva de starea voastră, vă grăbiți a răspunde, așa cum se obișnuiește: „Mă bucur cu Domnul!”

Oare tot așa de fierbinte vă veți săruta la plecare, spunându-vă obișnuitul „Pace, frate!” – „Pace soră!”, pentru ca abia ieșiți de aici, în grupulețe sau în mijlocul familiei să începeți a scormoni cusururile și păcatele presupuse ale „prietenilor” voștri, a bârfi și cleveti sau a face certuri de vorbe pentru nimicuri?

Așa am înțeles mulți, până astăzi, să folosim și să răscumpărăm vremea, să urmăm sfaturile predicilor despre dragoste, să aplicăm îndemnul răbdării, să fim pocăiți...

Și, apoi, cum vă este inima când veniți în adunare după o săptămână, întindeți aceeași mână și vă deschideți aceeași gură, ca de obicei: „Pace! Domnul să te binecuvânteze!”

Și, în fond, care este scopul venirii voastre aici? Are cineva curajul și răspun-

derea să afirme că vine aici numai pentru a se întâlni cu Domnul și cu binecuvântările Sale?”

Fără să vrea, ochii predicatorului se întâlniră cu ochii câtorva surori care veneau duminica regulat la biserică, dar nimeni nu înțelegea de ce veneau la ora 11:30 și nu stăteau decât atâta timp cât cânta corul. Mai bine zis, cât ele cântau, căci surorile Predescu erau solistele corului, prețuite nespuse de fratele Cristache.

Nimeni nu înțelegea și nimeni nu cu-teza să le întrebe pe soliste de ce se grăbeau întotdeauna. Ce le făcea să întârzie dimineața, deși stăteau aproape și nu aveau nicio obligație familială – și să fugă după ultima cântare... Erau în același timp și ultimele și primele! O, de s-ar fi putut petrece în viața lor o simplă inversare: să fi fost primele, atunci când erau ultimele și ultimele când erau primele!

Fiecare om are justificările sale și dacă nu le are și le găsește. Există ceva mai ușor decât motivarea? Și cine are dreptul să ceară, măcar și atâta lucru, în Biserica Domnului, unde oamenii evlavioși vin să se închine când vor și când pot, stau cât simt nevoia, și dacă vor să plece, pentru că s-au plictisit sau nu mai au răbdare să asculte rugăciunea de încheiere, își aduc repede aminte și spun vecinului că și-au lăsat acasă copiii sau un soț necredincios, cărora trebuie să le pună mâncare.

Întotdeauna aceleași motive – scuze de întârziere, scuze pentru graba neconținută: copiii, soțul, soția, cei necredincioși, pentru care nu trebuie să fim o pricină de poticnire.

Dar surorile Predescu? Lidia și Angela aveau și ele motive bine întemeiate, fără îndoială justificări temeinice, căci numai o cauză serioasă te face să stai la biserică numai o oră pe săptămână: să vii o singură dată și să stai o singură oră! Și nimeni nu le-a întrebat vreodată de ce se petreceau lucrurile astfel. Nimeni? Poate greșesc: astăzi cineva punea inimii lor întrebarea amânată de atâtea ori: erau ochii predicatorului, ochii și gura celui ce avea în vorbirea lui – de data aceasta – pentru fiecare rezervat câte ceva.

Ca și toți ceilalți coriști, în frunte cu dirijorul, cele două surori așteptau cu înfrigurare continuarea mesajului.

„Să vă spun însă, și cum arată omul care vine la biserică numai pentru a se întâlni cu Domnul și a avea părtășie sfântă cu copiii Săi.

Un astfel de suflet îl găsești aici la prima oră, cu mult înainte de a începe închinarea noastră. El nu obosește

stând în genunchi, și nu conținește cu mulțumirile sale, dacă a terminat cere-
rile. Poate că sufletului pe care vreau să vi-l înfățișez, nici nu i s-a auzit glasul în
timpul orei de rugăciune. Fiți siguri însă că s-a rugat. În taină, el a muțumit
Domnului pentru toate necazurile și pericolele din care a fost scăpat – și la care
alții nici nu se gândesc –, dar și pentru toate biruințele sale.

Omul rugativ găsește mereu cuvinte pentru a întreține convorbirea sa pre-
țioasă cu Domnul, în timp ce alții, zeci, pe care bine îi cunoașteți și vă amintiți de
ei mereu, se roagă des și lung, dar numai atunci și atât. Aceștia, înainte de a-și
începe rugăciunile cu glas tare în biserică, pregătesc și repetă ca o poezie cu-
vintele, ca să nu se facă de rușine și, după ce spun un „Amin!” cu siguranța că
nimeni nu s-a rugat așa de frumos sau duios ca ei – nici măcar ei înșiși,
niciodată, până atunci, folosesc restul timpului pentru a studia și a compara în
mod critic rugăciunile celorlalți făcute după același calapod al obișnuinței.

Se poate ca rugăciunea adevărată a celui evlavios să treacă neobservată – deși
ea va fi mai totdeauna plină de tainică putere și fior sfânt – dar poate prea scurtă,
înceată sau cine mai știe cu ce alte defecte.

Există oare vreă rugăciune desăvârșită? Poate că tocmai rugăciunile care
sunt primite de Cer par în ochii oamenilor mai nedesăvârșite. Ce este descon-
siderat de om este, uneori, primit cu bunăvoință de Dumnezeu. Sunt convins că
în această biserică sunt și oameni care nu vorbesc degeaba cu Dumnezeu; care
atunci când își deschid gura, oricât de necioplită le-ar fi vorbirea, Domnul Își
apleacă urechea să nu se piardă niciun cuvânt, căci ei se roagă încet și vorbesc
mai mult cu inima!

Știu lucrul acesta pentru că, atunci când se scoală de pe genunchi omul lui
Dumnezeu, îl văd cum respiră ușurat, ca unul care și-a lăsat povara altuia.
Ștergându-și un rest de lacrimă, care este dovada adevăratei iubiri și a durerii
despărțirii până la următoarea întâlnire cu Cel Preaiubit – adevăratul copil al
lui Dumnezeu va asculta cu toată atenția cuvântul Scripturii, care va însemna
pentru el întotdeauna, răspunsul potrivit stării sale. Poate că nu-și va nota
nimic, nicio însemnare în niciun carnet, dar va ști cum să păstreze mult timp,
dacă nu chiar pentru totdeauna, ca și Maria, cuvintele sfinte și binecuvântate,
fiind de zeci de ori mai folositoare lui și celor din jurul său decât notițele din
multele caiete și Biblii ce le purtați fără folosință la voi.

Creștinul adevărat nu face nimic din simplu obicei sau de formă. Pe el îl
interesează puțin ce părere are vecinul său de felul cum se roagă sau cântă. El
caută în toate manifestările de aici să descopere învățături prețioase pentru
sufletul său. De aceea venirea lui aici își va atinge scopul. Va veni și va pleca de
aici totdeauna cu bucurie chiar dacă nu toți vor observa lucrul acesta. Fiecare
venire la adunare îl va ajuta să fie mai desăvârșit și mai fericit, și aceasta nu atât
pentru că s-a văzut cu fratele sau cu sora pe care îi iubește, sau pentru că a
asistat la un program frumos – lucruri care, desigur, nu pot să aducă decât
desfătare sufletească – dar niciodată să întrecă fericirea deplină de a te fi
întâlnit cu Domnul tău!

Având acest scop, un asemenea credincios, vă întreb, va mai putea lipsi de
la adunare, întârzia sau pleca înainte de vreme? Fie arșița cât de mare, fie gerul
cel mai aprig, furtună chiar, împiedicat de orice sau oricine – el va găsi mijloace
pentru a se strecura aici și îngenunchind la ușă, să-și ușureze inima, zicând: „O,
Doamne, Îți mulțumesc că m-ai ajutat și de data aceasta să vin aici!”

Ochii pastorului se umeziră. Plângea. Ceea ce nu se mai petrecuse cu el de
ani de zile, se întâmpla acum. Plângea el și plângea adunarea, plângea sora
Mara. Și el plângea poate tocmai pentru că ea plângea – și privirile lui se opri-
seră la ea. Privirile, gândurile și... amintirile.

(va urma)

Cheamă-Mă în ziua necazului

Psalmul 50.15

Numele Domnului, e scris,
E Turnul de scăpare,
E Stânca ce ne-a ocrotit
În vremuri de-ncercare.

Solia morții a pătruns,
Înconjurând pământul,
Căci omul vede-n fața lui
Doar groaza și mormântul.

Și-n vremuri ca aceste-avem
Prin Duhul Sfânt, Cuvântul,
Dar omul stă nepăsător
Și tace, ca pământul.

Și nu-i departe ziua când
Întregă omenirea
Vede-va-n ochii mari, uimiți
Ce-nseamnă împlinirea.

Dar pentru cel ce-i ancorat
Puternic în credință,
Rămâne-un trainic Adăpost
Și-un Steag de biruință.

El are-un Dumnezeu în Cer
Pe Scaun de Domnie,
Și Fiul care-a biruit
Vrăjmașul pe vecie,

Pe Duhul Sfânt făgăduit,
Izvor de Apă Vie,
Balsam și Leac alinător
În vremuri de urgie.

Din El, prin El și pentru El
Sunt lucrurile toate,
Doar El, ca Domn și Împărat
Să ne salveze poate!

Sub aripi caldem Adăpost,
Avem asigurat!
Primește-L, suflete trudit!
Hristos a înviat!

IOAN GRIGORUȚĂ

